καὶ τὴ ζωὴ ἀκόμα! Μετὰ τὴν ἀπόλυσι τῆς ἐκκλησίας, ἕνας καθηγητὴς μπῆκε στὸ κελλί μου καὶ βρίσκοντας ἀρκετὴ ζέστη ἐκεῖ μέσα, θέλησε νὰ μὲ πειράξη : «Κατεργαράκο, ἔκαμες τὴ ματσαράγκα σου πάλι σήμερα, ἐ;». Ἐγὼ τοῦ εἶπα τότε : «Ὁ Ἅη-Γιάννης ἔκανε τὸ θαῦμ: του»!

» Ὅταν σὲ λίγο πήγαμε νὰ ψάλουμε στὴ λειτουργία, δυὸ παπάδες ἔστησαν καυγᾶ κι' ὁ πρῶτος φώναζε ἐξαγριωμένος στὸ δεύτερο : «Παλιοσουθηράνε, μοῦ ἔκλεψες τὸν Ἅη-Γιάννη μου»! Ἡ λογομαχία κράτησε ἕνα ὁλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, χωρὶς κανεὶς νὰ μυριστῆ τὴν ἱεροσυλία μου, γιατὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, σὰν καλὸς Χριστιανός, δὲν μαρτύρησε τὸ μυστικό μου...».

....

Ἐκτὸς τῶν πλανοδίων φοιτητῶν, καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ μόνιμοι φοιτηταὶ τῶν Πανεπιστημίων τῆς Γερμανίας, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δημιουργοῦσαν καθημερινῶς ἐπεισόδια καὶ σκάνδαλα. Ἡ μανία τους ἦταν νὰ κάνουν τ' ἀντίθετα πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὶς συνήθειες τῶν ἄλλων συμπολιτῶν τους. Μήπως δὲν διασκέδαζαν φορῶντας κόκκινα πανταλόνια ἀπὸ βελοῦδο καὶ μετάξι; Ἡ Δικαιοσύνη προσπαθοῦσε διαρκῶς νὰ τοὺς ἐπιβάλη τὴν τάξι, ἀλλὰ εἰς μάτην. Περισσότερο ἀπὸ τὴν πολυτέλεια τῶν φορεμάτων τους, ἡ κατάχρησι τῶν ποτῶν τοὺς ἦταν ἀπαγορευμένη ἀπὸ τοὺς πανεπιστημιακοὺς κανονισμούς. Ἄδικοι κόποι ὅμως κι' ἐδῶ, γιατὶ τὸ πάθος ἦταν παληὸ καὶ οἱ φοιτηταὶ ἐννοοῦσαν ν' ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα ποὺ τοὺς ἔδιναν οἱ μεγαλείτεροί τους. Κι' οἱ ἴδιοι οἱ καθηγηταὶ ἔπιναν ἐξωφρενικά. ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, πολὺ γνωστὸς στὴν ἐποχή του, ἐδίδασκε ἔχοντας δίπλα του, ἐπάνω στὴν ἕδρα, μιὰ γεμάτη μποτίλλια. Νὰ πῶς περιγράφει τὴ ζωὴ τῶν φοιτητῶν ὁ διάσημος καθηγητὴς καὶ ἱστορικὸς Μπουδιέ:

Οἱ φοιτηταὶ σχημάτιζαν διάφορα «τάγματα φίλων τοῦ πιοτοῦ» καὶ συνέτασσαν τὸν «κώδικα τῆς στάμνας ἢ τῆς μποτίλλιας», ἕναν κανονισμὸ ποὺ τὸν σέβονται καὶ τὸν ἀκολουθοῦν ἀκόμη καὶ οἱ σημερινοὶ φοιτηταὶ τῆς Γερμανίας. Ὁ καλύτερος ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ πιοτοῦ ἀνεκηρύσσετο πρύτανις ἢ δόκτωρ τῆς μποτίλλιας!

» Μέσα στὰ καφενεῖα καὶ στὰ νυκτερινὰ κέντρα τῶν πόλεων ποὺ ὑπῆρχαν πανεπιστήμια, συναντοῦσε κανεὶς φοιτητὰς ἀπ' ὅλες τὶς ἡλικίες. Στὴ Βίττεμπεργ πολλοὶ φοιτηταὶ ἦσαν καὶ παντρεμένοι, ἀπόδειξις ὅτι διάβασα μιὰ μέρα ἕνα «ἀθωωτικὸ βούλευμα» γιὰ ἕναν φοιτητὴ ποὺ δικάστηκε γιὰ «διατάραξι τῆς τάξεως καὶ κραιπάλη μέθης», μὲ τὸ περίεργο ἐλαφρυντικὸ ὅτι ἦταν παντρεμμένος καὶ πατέρας τριῶν παιδιῶν!...

» Ὥστε λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίση κανεὶς ὡς ἄδικο καὶ ὑπερβολικὸ τὸν ἱστορικὸ Μελάγχθωνα, ὁ ὁποῖος ὠνόμασε τοὺς φοιτητὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης «ὀργιάζοντας κενταύρους» ἢ «μεθυσμένους κύκλωπας». Ὑπῆρχε τότε διαταγὴ ποὺ ἀπαγόρευε στὰ καφενεῖα νὰ μένουν ἀνοιχτὰ πέραν τῶν ἐννέα κατὰ τὸν χειμῶνα, καὶ τῶν δέκα κατὰ τὸ καλοκαῖρι. Μόλις ἔκλειναν τὰ διάφορα κέντρα, οἱ φοιτηταὶ σκορπιζόντουσαν μέσα στὴν πόλι κι' ἐγέμιζαν τοὺς δρόμους ἀπὸ φωνές, βρισιές, ἀκόμη καὶ βωμολοχίες. Ὅταν μάλιστα κάποτε ὁ δύστυχος δοὺξ Χριστόφορος θέλησε νὰ περάση μιὰ νύχτα στὴν ὡραία καὶ ὑποτελῆ του πόλι τοῦ Γκαίττινγκεν — ἤμαστε στὰ 1561 — οἱ φοιτηταὶ δὲν σεβάστηκαν καθόλου τὴν ἡσυχία του. Δὲν τὸν ἄφησαν νὰ κλείση μάτι. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος τὸ πρωῒ ἀπηύθυνε μιὰ διαμαρτυρία στὴν πανεπιστημιακὴ σύγκλητο γιὰ «τὶς φρικαλέες φωνὲς ποὺ ἀκούγονται τὴ νύχτα σ' ὅλους τοὺς δρόμους». Γιὰ τὴ Βίττεμπεργ, τὸ σκάνδαλο δὲν ἦταν καθόλου ἀσήμαντο. «Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ὀνομάση πειὰ κανεὶς αὐτὸ συμπεριφορὰ ἀνθρώπων — γράφει ὁ Μέλαγχθων — ἀλλὰ κυκλώπων, ἀφοῦ γυρίζουν μέσα στοὺς δρόμους ὅλη νύχτα, γεμίζουν τὴν πόλι ἀπὸ ἄγριες φωνές, βρίζουν ἀναίσχυντα τοὺς φιλήσυχους κατοίκους, τοὺς ἀπευθύνουν βωμολοχίες, τοὺς πετροβολοῦν, τοὺς σπρώχνουν ἀκόμη μὲ τὰ σπαθιά τους καὶ τοὺς ρίχνουν μέσα στὰ χαντάκια! Φανταστῆτε ἐδιαντροπιά, νὰ μπαίνουν ἀπρόοπτα μέσα στὰ ξένα σπίτια καὶ νὰ σπάζουν τὰ τζάμια τους! Ἀφῆστε πειὰ τὶς ὧρες ποὺ εἶνε μεθυσμένοι καὶ παραβιάζουν τὶς πόρτες τῶν φυλακῶν καὶ πολλὲς φορὲς καὶ τοῦ νεκροταφείου!».

Ὑπῆρχαν ὡστόσο καὶ ἡ καλὲς πλευρὲς δίπλα σ' αὐτὴ τὴν τρελλὴ ὄψι τῆς ζωῆς τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν. Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ χονδροειδὲς παρουσιαστικό, ἡ φοιτητικὴ νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔκρυβε ἐνθουσιασμοὺς καὶ ὑψηλὲς ἰδέες γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐξύψωσι τῆς φυλῆς της. Τόσο οἱ τακτικοί, ὅσο καὶ οἱ ἄτακτοι, οἱ ἀλῆτες φοιτηταὶ τῶν πρώτων γερμανικῶν Πανεπιστημίων, προετοίμασαν τὸν δρόμο τῶν κατοπινῶν θριάμβων τῆς νεωτέρας Γερμανίας...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"..

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ὁ Θεὸς κι' ὁ... Βοναπάρτης. Ὅταν οἱ Μπόερς πολεμοῦσαν κατὰ τῶν Ἄγγλων. Γιατὶ βιαζόταν ὁ στρατηγὸς Μπόθα. Τὸ «πάρσιμο» τοῦ τραίνου. Ὁ παπαγάλος τοῦ Βυζαντινοῦ πρίγκηπος. Πῶς ἔσωσε τὸν κύριό του, κτλ. κτλ.

Σὲ μιὰ συναναστροφὴ κάποτε, σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀριστοκρατικότερα σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ, γινόταν συζήτησι γιὰ τὸ Μεγάλο Ναπολέοντα, ποὺ τότε βρισκόταν στὸ ἀπόγειο τῆς δόξης του.

Σὲ κάποια στιγμὴ λοιπόν, ὁ Λασές, ὁ νομάρχης τῆς Ἀρράς, σηκώθηκε πάνω καὶ μὲ πολὺ στόμφο εἶπε:

—Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸ Βοναπάρτη καὶ κατόπιν ἀναπαύθηκε!

—Ὁ Θεὸς θὰ ἔκανε καλύτερα ν' ἀναπαυθῆ λιγάκι πιὸ προτήτερα, ἀπάντησε τότε ὁ κόμης Ναρβών, γνωστὸς ἀντιβοναπαρτιστής.

* * *

Ὅταν οἱ Μπόερς πολεμοῦσαν ἐναντίον τῶν Ἄγγλων, ποὺ ἤθελαν νὰ τοὺς καθυποτάξουν, ἀρχηγός τους ἦταν ὁ ἡρωϊκὸς στρατηγὸς Μπόθα, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατόπιν πρόεδρος τῆς Νοτιοαφρικανικῆς Δημοκρατίας. Ἀρχιστράτηγος πάλι τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων ἦταν ὁ περίφημος λόρδος Κίτσενερ.

Ὡστόσο, οἱ δύο στρατηγοὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐρχόντουσαν σὲ συχνὴ ἐπικοινωνία μεταξύ τους καὶ συζητοῦσαν ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ συνομολογηθῆ εἰρήνη καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ἡ συζήτησι δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη, ὁ Μπόθα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του καὶ σηκώθηκε πάνω.

—Λυποῦμαι, εἶπε, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγω ἀμέσως.

—Μὰ γιατί; ρώτησε ὁ Κίτσενερ. Βιάζεστε νὰ πάρετε τὸ τραῖνο;...

—Ἀκριβῶς! Πρέπει σήμερα νὰ π ά ρ ω τὸ τραῖνο, ἀπάντησε ὁ Μπόθα, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις του.

Καὶ ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ Κίτσενερ ἐμάθαινε ὅτι οἱ Μπόερς εἶχαν κυριεύσει ἕνα ἀγγλικὸ τραῖνο γεμᾶτο πολεμοφόδια καὶ τροφές.

Ἦταν τὸ τραῖνο, ποὺ βιαζόταν... νὰ π ά ρ η ὁ Μπόθα!....

* * *

Ὁ Βυζαντινὸς χρονογράφος Κωνσταντῖνος Μανασσῆς διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο σχετικὰ μὲ τὴν εἰς θάνατον καταδίκη, τὴν ὁποία εἶχε ἐπιβάλει ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος στὸ νεαρὸ γιό του Λέοντα, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο ἐπὶ ἀποστασίᾳ.

Εἶχε φτάσει πειὰ ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως καὶ τοῦ κάκου οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ καταδίκου παρακαλοῦσαν τὸν σκληρὸ πατέρα νὰ συγχωρήση τὸ γιό του. Τοῦ κάκου τὸν διαβεβαίωναν ὅτι ἡ κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Λέοντος ἦσαν συκοφαντικές.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἦταν ἀμετάπειστος.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐδῶ ὅτι ὁ Λέων, στὶς στιγμὲς τῆς μελαγχολίας του, ὅταν κάποτε ἦταν ἐρωτευμένος, ἔπαιρνε στὰ χέρια του τὸν ἀγαπημένο του παπαγάλο καὶ τοῦ ἔλεγε:

«Τὸ ξέρεις; Ὑποφέρει πολὺ ὁ ἀγαπημένος σου ὁ Λέων.... Ἀλλοίμονο! Ὁ καϋμένος ὁ Λέων!....».

Ὁ παπαγάλος ἐπαναλάμβανε τὰ λόγια τοῦ θλιμμένου πρίγκηπος, τόσο, ποὺ τάμαθε νὰ τὰ λέη μόνος του.

Τὴν ἡμέρα λοιπόν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀποστάτου πρίγκηπος, ὁ Βασίλειος βημάτιζε νευρικὰ μέσα στὶς αἴθουσες τοῦ παλατιοῦ, ὅταν σὲ κάποια στιγμὴ ἄκουσε μιὰ φωνὴ πίσω του:

—Ἀλλοίμονο!.... Ὁ καϋμένος ὁ Λέων!....

Ἦταν ὁ παπαγάλος τοῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος ἀποζητοῦσε τὸν ἀγαπημένο του φίλο.

Ὁ αὐτοκράτωρ σταμάτησε ἔκπληκτος καὶ τὸ ποιὶ ἐπανέλαβε δυνατά:

—Τὸ ξέρεις; Ὑποφέρει πολὺ ὁ ἀγαπημένος σου Λέων!.... Ἀλλοίμονο!... Ὁ καϋμένος ὁ Λέων!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ παπαγάλου, ποὺ δὲν εἶχαν, φυσικά, καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ δεινὴ θέσι, στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ πρίγκηψ, συγκίνησαν βαθύτατα τὸν Βασίλειο, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ ἐλευθερώσοιν ἀμέσως τὸ γιό του.